

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **PhDr. M. H.**
bytem X
zastoupený Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1 – Nové Město

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019, č. j. 38/2019-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále „prvostupňový správní orgán“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 4. 2018, č. j. MHMP 607401/2018, byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), za které mu byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Konkrétně byl uznán vinným z přestupků podle
 - § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) téhož zákona nezajistil, aby ve vozidle používaném k při výkonu taxislužby dne 17. 10. 2017 v čase 9:57 – 10:07 hod. byl doklad o oprávnění k podnikání, nebo jeho kopie,
 - § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že dne 17. 10. 2017 v čase 9:57 – 10:07 hod. v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) téhož zákona provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.
2. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil výši pokuty z 150 000 Kč na 120 000 Kč, změnil ve výroku použité ustanovení z „§ 9 odst. 2 písm. a)“ na „§ 9 odst. 2 písm. a) bod 2“, změnil určení lhůty, ve které musí žalobce uhradit pokutu z 15 na 30 dní a ve zbytku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil.
3. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 17. 10. 2017 vykonala pověřená přizvaná osoba v rámci výkonu státního odborného dozoru kontrolu vozidla tovární značky Jeep Grand Cherokee, jehož řidičem a provozovatelem byl žalobce. Kontrola se skládala z kontrolní přepravy objednané přes aplikaci Uber a následné kontroly dodržování povinností předepsaných zákonem o silniční dopravě. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce poskytl přepravu z Tylova náměstí, Praha 2, do ulice Kotorský 26, Praha 4, vozidlem, které nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby, a nezajistil, aby při jeho provozu byl ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání. Žalobce při kontrole předložil rozhodnutí (č. j. MCP11/16/063567), kterým mu byla udělena živnostenským úřadem koncese k provozování silniční motorové dopravy. O kontrole byl sepsán protokol č. T/20171017/1/Ht.
4. Proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu o pokutě podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný závažnost jednání žalobce hodnotil jako vysokou. Motivací k protiprávnímu jednání v posuzovaném případě byla zjevně snaha používat aplikaci populární především mezi turisty k provozování taxislužby za nízkého rizika kontroly. Žalobce v tomto případě nejen nesplnil informační povinnosti vůči státu a cestujícím, ale především nedovoleně narušil podnikatelské prostředí. Přestupek spočívající v nepředložení dokladu o oprávnění podnikat hodnotil žalovaný jako méně závažný, neboť žalobci byla uložena koncese pro provozování silniční dopravy. Dané rozhodnutí však není dokladem, kterým podnikatel podle § 10 odst. 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, prokazuje své živnostenské oprávnění.
5. Podle žalovaného se prvostupňový správní orgán při hodnocení výše stanovené pokuty správně zabýval povahou a závažností daných přestupků i majetkovými poměry žalobce.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Žalovaný zdůraznil, že horní hranice pokuty za spáchané přestupky byla 420 000 Kč. Ke snížení pokuty žalovaný přistoupil z toho důvodu, aby odpovídala pokutám ukládaným za obdobné přestupky ve čtvrtém čtvrtletí roku 2017. Od prvního čtvrtletí roku 2017 do října 2017 docházelo dle žalovaného k opakované medializaci povinností provozovatelů přepravních služeb zprostředkovaných aplikací Uber o tom, že provozování taxislužby pomocí této aplikace není důvodem pro nedodržování zákona o silniční dopravě. Žalobce, přestože mu vzniklo oprávnění k přepravě osob vydáním koncese dne 28. 11. 2016, nesplnil povinnosti, jež mu ukládá zákon a nenechal zapsat své vozidlo do evidence vozidel taxislužby. Žalovaný citoval rozhodnutí správních soudů, které považovaly za přiměřené pokuty ve výši 50 000 v roce 2004 nebo 100 000 v roce 2006 při výkonu taxislužby. Od té doby se zvýšila průměrná mzda. Žalovaný nepovažoval za podstatnou námitku, že žalobce je důchodcem, jelikož žalobce zamýšlel provozovat podnikatelskou činnost, což plyne z žádosti o vydání koncese.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a ústní jednání

6. Žalobce v žalobě namítá, že rozhodnutí je založeno na kontrolním protokolu, který však není nadán presumpcí správnosti. Pokud nebyl proveden výslech kontrolující osoby, řízení je nezákonné.
7. Žalobce neměl být uznán vinným za přestupek, že nezajistil, aby byl ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání. Žalobce měl při kontrole rozhodnutí živnostenského úřadu ze dne 28. 11. 2016, č. j. MCP11/16/063567, o koncesi. Ustanovení § 10 odst. 3 živnostenského zákona umožňuje prokázání oprávnění právě rozhodnutím o koncesi. Sice pouze pro určité období, ale materiálně lze připustit, že dokladem o oprávnění může být i rozhodnutí o koncesi. Kontrolor i z tohoto rozhodnutí zjistí, že žalobce byl držitelem státního oprávnění. Pakliže i přes uvedené uznaly správní orgány žalobce odpovědného za tento přestupek, měly danou skutečnost zhodnotit ve výši uložené sankce.
8. Dále žalobce namítá, že byla uložena sankce v nezákonné výši. Je nutné, aby sankce odpovídaly skutkově shodným případům. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice uvedl, že sankce odpovídá shodným případům, avšak tyto ani příkladmo neuvádí. Žalovaný tak ani neodůvodnil, co jej vedlo ke snížení sankce za přestupky. Žalobce nedisponuje databází správních rozhodnutí o obdobných případech. Ukládání sankcí ve věci přeprav skrze aplikaci Uber je nejednotné a správní orgány za totožné přestupky výši pokuty neustále zvyšují, a to bez řádného odůvodnění. Správní orgány měly přihlédnout ke skutečnosti, že v době vytýkaného jednání se žalobce řídil právními závěry usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017-507, a ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7 Cmo 180/2017-168, dle kterých není přeprava pomocí aplikace Uber taxislužbou. Žalobce nedostatečně zdůvodnil maximální výši pokuty. Žalobce považuje za nepřijatelné, že správní orgán prvního stupně hodnotí jako přítěžující okolnost neplnění povinností (povinné označení a vybavení vozidla a oprávnění řidiče taxislužby), které mohou být samostatně sankcionovány pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Otázka označení a vybavy vozidla však nebyla předmětem tohoto řízení. Uvedených přestupků se nadto může dopravce dopustit pouze vozidlem taxislužby, v řešeném případě tedy jejich spáchání bylo z podstaty věci vyloučeno. Stejně nepřipustné jsou úvahy stran ohrožení řádného vedení účetnictví, neboť se nejedná o objekt řešeného přestupku. Odkazy na rozhodnutí správních soudů ohledně výše pokuty nejsou přílehlavá, jelikož se týkají jiných skutků. Správní orgány neposuzovaly, zda nebyla pokuta likvidační. Průměrný hrubý měsíční výdělek v roce 2017

v segmentu řidičů osobních a malých dodávkových automobilů byl 22 040 Kč. Žalobce je důchodcem, nikoliv tedy podnikatelem velkého rozsahu. Délka řízení byla nepřiměřeně dlouhá a správní orgány měly k této skutečnosti přihlídnout při stanovení sankce, jak analogicky vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3300/2013.

9. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, popř. změnil výši ukládané sankce.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 9. 2019 uvedl, že protokol o kontrole není veřejnou listinou, ale ve správním řízení byly založeny i jiné důkazy (faktura za přepravu, fotodokumentace, výpis z veřejného rejstříku), ze kterých plynou skutečnosti zachycené v protokolu. Žalobce nespornuje skutkový stav, proto výsledk kontrolního pracovníka nebylo třeba provádět.
11. Podle § 10 odst. 3 živnostenského zákona se rozhodnutím o koncesi může podnikatel prokazovat pouze do vydání výpisu ze živnostenského zákona. Žalobci bylo rozhodnutí o koncesi vydáno dne 28. 11. 2016 a přestupku se dopustil 17. 10. 2017. V té době tak již měl disponovat výpisem z živnostenského rejstříku.
12. Dle žalovaného byla výše pokuty uložena s ohledem na skutkové okolnosti případu, přičemž nebylo nezbytné v napadeném rozhodnutí odkazovat na skutkově obdobné případy, neboť ty jsou žalobcovu zástupci známy. Zástupce žalobce zastupuje téměř všechny dopravce využívající aplikaci Uber, proto je s rozhodovací praxí obeznámen. Sankce za protiprávní jednání, jichž se dopravci dopouští v souvislosti s používáním aplikace Uber byla postupně zvyšována, jelikož zjevně neměly dostatečnou generální preventivní funkci. K námitce, že žalovaný nedostatečně odůvodnil maximální výši sankce, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 As 264/2018-36, který se věnoval asperační zásadě. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti o svých osobních a majetkových poměrech. Lhůty pro vydání správního rozhodnutí jsou lhůtami pořádkovými. Dobu správního řízení nepovažuje žalovaný za nepřiměřenou.
13. Na ústním jednání dne 19. 4. 2023 žalobce odkázal na obsah podané žaloby a setrval na návrhu na zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalovaný stručně shrnul skutkový stav věci a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Rovněž dodal, že žalobce byl přichycen při provozování taxislužby neevidovaným vozidlem podruhé, což žalovaný zohlednil při ukládání pokuty.
14. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) neprovedl důkazy rozhodnutími žalovaného za stejné období a za obdobné skutky v letech 2017 – 2018, neboť žalobce ani na výzvu soudu při ústním jednání nespecifikoval, jaké konkrétní rozhodnutí chce k důkazu provést. Jedná se tak o nekonkrétní důkazní návrh. Žalobce k tomu uvedl, že nemá databáze správních rozhodnutí a proto nemůže konkrétní rozhodnutí určit. Soudu je však z úřední činnosti známo, že zástupce žalobce zastupuje v případech týkajících se aplikace Uber velké množství jiných subjektů a to již ve fázi správního řízení, proto není pravda, že by nebyl schopen označit konkrétní správní rozhodnutí, jež požaduje k důkazu provést. Soud na ústním jednání provedl důkaz přehledem průměrných hrubých měsíčních výdělků řidičů taxislužby za roky 2016 a 2017. Z tohoto důkazu však pro věc nevyplývá nic podstatného, jelikož statistika o průměrných výdělcích nevypovídá nic o žalobcově majetkové situaci v roce 2017, která by byla podstatná pro posouzení možného likvidačního efektu na žalobce.

III. Posouzení žaloby

15. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
16. Městský soud na úvod poznamenává, že otázkami vznesenými v nyní podané žalobě se zabýval již opakovaně v mnoha rozsudcích (např. rozsudky ze dne 19. 10. 2020, č. j. 14 A 180/2019-36, ze dne 20. 10. 2021, č. j. 6 A 101/2019-37, ze dne 28. 1. 2021, č. j. 10 A 116/2019-49, ze dne 3. 6. 2021, č. j. 6 A 122/2019-36, ze dne 24. 3. 2021, č. j. 14 A 15/2020-35, ze dne 24. 2. 2021, č. j. 14 A 205/2019-41, ze dne 22. 12. 2021, č. j. 6 A 112/2019-89). Tyto závěry byly následně přezkoumávány a potvrzeny i Nejvyšším správním soudem (např. rozsudky ze dne 24. 2. 2022, č. j. 9 As 144/2020-44, ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 As 33/2021-36, ze dne 23. 3. 2023, č. j. 9 As 59/2021-34, ze dne 4. 10. 2022, č. j. 10 As 143/2022-46, ze dne 21. 2. 2023, č. j. 10 As 39/2021-41, ze dne 20. 5. 2021, č. j. 1 As 373/2020-40, ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 374/2020-35). Jelikož právě rozhodující senát se závěry uvedenými v citovaných rozhodnutích souhlasí, bude z nich v dalším posouzení vycházet. Městský soud zároveň uvádí, že nespatřuje důvod zdlouhavě vypořádávat každou jednotlivou námitku žalobce, když vše podstatné již bylo řečeno výše citovanou judikaturou, která je právnímu zástupci žalobce dobře známá, jelikož ve všech uvedených věcech vystupoval jako zástupce tamních žalobců.

III. A Námitky týkající se použití kontrolních zjištění

17. Úvodem se soud zabýval námitkou, dle níž správní orgány pochybily, pokud rozhodnutí o pokutě opřely o zjištění zachycená v kontrolním protokolu a neprovedly výsledek příslušného kontrolního pracovníka. Tato námitka není důvodná.
18. Protokol o kontrole je v souladu s § 12 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), povinně pořizovaným výstupem celé kontroly, který shrnuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole a jehož jádrem je kontrolní zjištění, tedy zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí. Protokol o kontrole, resp. výsledky kontroly zachycené v protokolu o kontrole včetně podkladů, ze kterých kontrolním zjištěním vycházejí, bývají podkladem v navazujícím správním řízení. V souladu s § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) platí, že „v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku“. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném od 1. 7. 2017, v § 51 odst. 4 výslovně počítá s tím, že v případech, kdy bude řízení navazovat na výkon kontroly, není třeba předmětným protokolem již provádět dokazování. Z uvedeného je tedy zřejmé, že pokud vše potřebné pro rozhodnutí jak o vině, tak i o správním trestu vyplývá z kontrolního protokolu, není nutné provádět další dokazování, ale postačí vyjít právě ze zjištění zachycených v protokolu.
19. S ohledem na tato citovaná zákonná ustanovení je nepochybné, že se správní orgány v řešeném případě nedopustily procesního pochybení při zjišťování skutkového stavu. Své navíc rozhodnutí neopřely výhradně o zjištění zachycená v kontrolním protokolu, ale přihlédly rovněž k dalším podkladům shromážděným v rámci kontroly, konkrétně

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

k faktuře vystavené za příslušnou přepravu, k výstupům z veřejných rejstříků týkajících se žalobce a k fotodokumentaci prořízené při kontrole. Vzhledem k tomu, že na základě výše uvedených podkladů byl zjištěn stav věci, o němž nepanovaly důvodné pochybnosti, nebylo nezbytné provádět další dokazování. Žalobce neuvádí, jak by výslech kontrolního pracovníka nebo přizvané osoby mohl být podstatný pro rozhodnutí ve věci. Soud sám důvod pro výslech těchto osob nespatřuje.

III. B Námitka týkající se oprávnění k podnikání

20. Žalobce namítal, že vzhledem k tomu, že měl při kontrole rozhodnutí o koncesi, nebyl odpovědný za přestupek dle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, dle kterého neměl mít doklad o oprávnění k podnikání, nebo jeho kopii.
21. Podle § 10 odst. 3 zákona o živnostenském podnikání platí, že *podnikatel prokazuje své živnostenské oprávnění a) výpisem ze živnostenského rejstříku s údaji podle § 60 odst. 5 písm. a), b) nebo c) (dále jen "výpis"), b) do vydání výpisu stejnopisem ohlášení s prokázaným doručením živnostenskému úřadu, a to i prostřednictvím kontaktního místa veřejné správy 28c) nebo pravomocným rozhodnutím o udělení koncese.*
22. Z citovaného ustanovení plyne, že žalobce mohl prokázat své oprávnění k podnikání rozhodnutím o koncesi jen do doby před vydáním výpisu z živnostenského oprávnění. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o koncesi bylo vydáno dne 28. 11. 2016 a přestupku se žalobce dopustil dne 17. 10. 2017, tedy téměř rok poté, měl dostatek času, aby si výpis z živnostenského rejstříku obstaral a prokazoval se jím (shodně viz i bod 54 rozsudku městského soudu ze dne 8. 9. 2022, č. j. 6 A 12/2020-42).
23. Jakkoli je možno předmětný přestupek považovat za formální s velmi nízkou společenskou nebezpečností, dle názoru soudu tyto okolnosti ještě neznamenají, že za něj nemůže být žalobce sankcionován. Zde soud považuje za nutné uvést, že správními orgány byla nízká míra společenské nebezpečnosti tohoto přestupku zohledněna v rámci úvah o výši sankce, když jej správní orgán I. stupně vyhodnotil jako méně závažný, a to právě s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce je držitelem předmětné koncese. Za vysoce závažný naopak správní orgány označily druhý přestupek, tj. neevidování vozidla, jímž byla poskytnuta předmětná kontrolní přeprava, v evidenci vozidel taxislužby, což lze bezpochyby označit za základní podmínku pro poskytování taxislužby, na niž jsou následně navázány další povinnosti týkající se např. povinného vybavení a označení taxislužby

III. C Námitky týkající se sankce

24. K námitce žalobce, že mu správní orgány uložily pokutu v nepřiměřené výši, soud předně uvádí, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
25. Městský soud neshledal, že by byla žalobci uložena pokuta ve výši, která byla oproti pokutám uloženým v obdobných řízeních ke konci roku 2017 nepřiměřená. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že výši sankce snížil tak, aby odpovídala srovnatelným případům. Podle městského soudu nebylo pochybením žalované s vlivem na zákonnost, že tyto srovnatelné případy žalovaný neuvedl (obdobně viz již bod 42 rozsudku městského soudu sp. zn. 10 A 116/2019). Městskému soudu je z úřední činnosti známo, že zástupce žalobce zastupuje v případech týkajících se aplikace Uber velké množství jiných subjektů a

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

to již ve fázi správního řízení. Je mu tak (a zprostředkovaně žalobci) rozhodovací praxe správních orgánů velmi dobře známá a mohl tak namítat konkrétně její nepřiměřenost. Podle městského soudu v posuzované věci uložená pokuta nevybočuje z výše sankcí, které žalovaný za stejné přestupky ukládal ke konci roku 2017. V řízení vedeném u městského soudu ve sp. zn. 6 A 112/2019 o přestupcích z 10. 10. 2017 byla uložena sankce ve výši 100 000 Kč, u přestupků spáchaných dne 15. 11. 2017 (sp. zn. soudu 6 A 101/2019) byla pokuta ve výši 120 000 Kč, u přestupků z 21. 11. 2017 pokuta ve výši 120 000 Kč (sp. zn. 10 A 99/2019), u přestupků z 24. 11. 2017 pokuta ve výši 110 000 Kč (sp. zn. 6 A 123/2017) a u přestupků ze dne 27. 11. 2017 byla uložena sankce ve výši 150 000 Kč (sp. zn. 9 A 117/2018). Městskému soudu je i známo, že za přestupek nezapsání vozidla do evidence taxislužby spáchaný dne 5. 10. 2017 byla uložena pokuta ve výši 90 000 Kč, za stejný jeden přestupek spáchaný dne 10. 10. 2017 pokuta ve výši 90 000 Kč a za přestupek spáchaný dne 11. 10. 2017 uložena pokuta ve výši 95 000 Kč (viz dokazování provedené v řízení u městského soudu ve sp. zn. 6 A 112/2019 – bod 9 rozsudku ze dne 22. 12. 2021, č. j. 6 A 112/2019-89). Soud upozorňuje, že tři posledně vyjmenované výše sankcí byly uloženy za spáchání pouze jednoho přestupku. Žalobce se přitom v posuzované věci dopustil přestupků dvou. Z uvedeného přehledu je dle soudu patrné, že sankce za 2 přestupky se v rozhodném období pohybovaly v rozmezí od 100 000 Kč do 150 000 Kč. Žalobce v podané žalobě neuvedl důvod, proč by právě žalovaným v žalobě napadeném rozhodnutí uvedené rozmezí „ve čtvrtém čtvrtletí roku 2017“ bylo nesprávně nebo nezákonně stanovené. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, nebo či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 57/2011-95). Sankce uložená ve výši 120 000 Kč se tak nevymyká správní praxi žalovaného ve čtvrtém čtvrtletí roku 2017.

26. Z uvedeného i plyne, že námitka, dle které žalovaný nevysvětlil snížení prvostupňovým správním orgánem uložené sankce, je nedůvodná. Žalovaný uvedl, že danou sankci snížil právě s ohledem na jeho praxi. Městský soud uvádí, že tento důvod je logický a zároveň výše, kterou žalovaný zvolil, nevybočuje z limitů správního uvážení. Městský soud tak není oprávněn do této výše zasáhnout (viz již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 25/2002).
27. K námitce, že pokuty za dané přestupky v případě porušování pravidel pro taxislužbu prostřednictvím aplikace Uber byly správními orgány postupně zvyšovány, se městský soud vyjadřoval již v rozsudku ze dne 18. 5. 2020, č. j. 9 A 117/2018-49, kde uvedl, že *„je zcela legitimní a věcně odůvodněné, pokud v rámci zákonodárcem svěřeného správního uvážení dozorový orgán nejprve postihuje určitý nový typ porušení zákona mírnějšími sankcemi, zvláště v situacích, kdy není ještě ustáleno právní posouzení vytýkaného jednání. Jestliže však určitý fenomén nabírá na četnosti, a to přes již udělené sankce a uveřejněné právní závěry o jeho protiprávnosti, je zcela na místě, pokud dozorový orgán přistoupí k jeho přísnějšímu postihu.“*
28. Pokud jde o námitku dle, které se žalobce řídil právním názorem Vrchního soudu v Olomouci, dle kterého nemělo být poskytování přepravy výkonem taxislužby, soud se k ní vyjadřoval již v rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 10 A 116/2019 v bodě 30, kde uvedl, že *„od druhé poloviny roku 2017 bylo právní povědomí ohledně poskytování přeprav přes aplikaci Uber již na podstatně vyšší úrovni než dříve a daná problematika byla značně medializovaná (např. v souvislosti s mediálně sledovaným projednáváním návrhu zákona č. 304/2017 Sb. ze dne*

16. 8. 2017 účinného od 4. 10. 2017 na půdě Poslanecké sněmovny, které probíhalo od začátku roku 2017 do srpna 2017 a který se týkal mj. odstranění nedostatků dosavadní právní úpravy ve vztahu k provozování taxislužeb¹). Úměrně tomu se rovněž vyvíjela soudní judikatura, která postupně reagovala na otázky, které vyvstaly a souvisely s poskytováním této formy přepravy. Neobstojí proto tvrzení, že žalobce spoléhal na právní závěry učiněné v usneseních Vrchního soudu v Olomouci, dle nichž přeprava skrze aplikaci Uber není klasickou taxislužbou, ale jedná se o jinou smluvní přepravu v oblasti dopravy.“ Názor Vrchního soudu v Olomouci byl následně překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136, a samotné usnesení Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 7 Cmo 185/2017 bylo následně zrušeno nálesem Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17 (N 178/91 SbNU 217).

29. Žalobce tvrdí, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč stanovil horní hranice pokuty na výši 420 000 Kč. S touto námitkou soud nesouhlasí. Žalovaný na str. 6 a 7 dostatečně popsal zákonnou právní úpravu a důvod, proč jako maximální možnou výši považoval hranici právě 420 000 Kč. Pro stručnost soud na tuto část odůvodnění žalovaného odkazuje a doplňuje, že žalovaný ostatně ani základní výši horní hranice [350 000 Kč za přestupek dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě] nepřekročil, když uložil sankci ve výši 120 000 Kč.
30. Městský soud nepovažuje za chybné, ani pokud správní orgány při stanovení výše pokuty přihlédly jako k přitěžujícím okolnostem ke skutečnostem, které za určitých okolností mohou samy o sobě zakládat skutkovou podstatu samostatného přestupku. Konkrétně, že vozidlo žalobce nebylo jako vozidlo taxislužby označeno a vybaveno taxametrem.
31. Soud k této námitce konstatuje, že výčet přitěžujících okolností v § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky je toliko demonstrativní a správní orgány mohou či dokonce musí při řádném zdůvodnění vzít jako přitěžující okolnost i jinou skutečnost, má-li na posouzení celkové závažnosti přestupku vliv. Jak sám žalobce uvádí, za tyto skutečnosti nemohl být samostatně postižen, neboť taxislužba byla právě provozována neevidovaným vozidlem. Za tyto přestupky lze samostatně postihnout pouze provozovatele evidovaného vozidla.
32. Smyslem přitěžujících okolností je lépe posoudit společenskou škodlivost spáchaného přestupku. Správní orgán prvního stupně dostatečně vysvětlil, v čem dané okolnosti společenskou škodlivost zvyšují. Je rozdíl, pokud je taxislužba provozována vozidlem, které je plně vybaveno vším, co vozidlo taxislužby má mít a pouze (například nedopatřením) není evidováno, a tím, pokud je provozována neevidovaným vozidlem, které žádné vybavení vozidla taxislužby nemá. Důsledky pro spotřebitele a ztížení kontroly pro kontrolní orgány jsou v druhém případě vyšší. Proto je možné tyto okolnosti vzít v potaz jako okolnosti

¹ Důvodová zpráva k zákonu např. uvádí v části I. Obecná část, písm. A: „V oblasti taxislužby nedokáže současná právní úprava zajistit dostatečnou ochranu před nelegálně provozovanou taxislužbou. Možnost efektivních zásahů v rámci výkonu státního odborného dozoru a kontroly je omezena jen pro některé kontrolující subjekty (např. výběr kaucí) a okruh podezření, při kterých je lze aplikovat, zahrnuje jen část případů, ve kterých by jejich využití bylo účelné. Nevyvážené je i nastavení sankcí, kdy sankce za provozování tzv. černé taxislužby jsou zanedbatelné v porovnání se sankcemi, které hrozí oprávněným dopravcům za porušení dílčích povinností.“ V téže části písm. B důvodová zpráva uvádí: „V souvislosti s potřebou eliminovat provozování černé taxislužby se navrhuje přísnější trestání této nelegální činnosti. Navrhuje se přísnější trestání řidičů, kteří nemají oprávnění řidiče taxislužby ani tuto činnost nevykonávají ve vazbě na oprávněného dopravce, oproti řidičům, kterým chybí pouze oprávnění řidiče taxislužby.“

přitežující. Tyto přitežující okolnosti nebyly správními orgány inkorporovány do skutkových podstat přestupků, za které byl žalobce postižen. Námitka porušení zásady *nulla poena sine lege* je tedy nepřipadná. Zmínka o ohrožení správného vedení účetnictví je pak jen poukazem na další možné dopady nezaevidování jízdy, ve kterém městský soud nespatřuje nic nezákonného.

33. Ohledně námitky majetkových poměrů a likvidační výše pokuty soud uvádí, že povinnost přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele mají správní orgány tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou.
34. V rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„stěžovatel v rámci správního řízení nikdy neindikoval, že by u něj mohl být dán zvláštní důvod, aby správní orgány zjišťovaly jeho osobní a majetkové poměry při úvahách o výši sankce. Správní orgán, pakliže nemá žádné podstatné indicie o tom, že by pokuta mohla být pro pachatele likvidační, nemusí vždy provádět rozsáhlé zjišťování jeho osobních a majetkových poměrů, leda by snad byla výše pokuty sama o sobě tak značná, že by na první pohled mohla být likvidační pro většinu dotčených subjektů, nebo by to jednoznačně vyplývalo z jiných okolností správního řízení.“* (shodně viz i rozsudek městského soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 11 Af 47/2015-55, a rozsudek sp. zn. 6 A 101/2019).
35. Z napadeného rozhodnutí a správního spisu přitom vyplývá, že žalobce své majetkové poměry nedoložil. Žalobce, ačkoli snad nezbytně nemusel informovat prvostupňový orgán o svých poměrech předtím, než mu byla známa výše pokuty, mohl tak bezesporu učinit alespoň v odvolacím řízení, kdy mu již známa byla. Určitou indicií o výši pokuty však mohl být příkaz ze dne 3. 4. 2018, č. j. MHMP 504828/2018, kterým byla žalobci uložena za spáchané přestupky pokuta ve výši právě 150 000 Kč, a proti kterému žalobce podal odpor. V prvostupňovém správním rozhodnutí se správní orgán zabýval otázkou, zda sankce nebude pro žalobce likvidační. V podaném odvolání vznášel žalobce proti danému názoru námitky právní, avšak kromě obecného tvrzení, že je starobní důchodce nijak netvrdil, že by právě s ohledem na jeho osobní a majetkové poměry byla uložena sankce likvidační. Zejména pak nijak svoje osobní a majetkové poměry nedoložil. K těmto námitkám se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil, když mimo jiné uvedl, že byt může být žalobce důchodcem, zamýšlel provozovat podnikatelskou činnost a za tímto účelem aktivně činil (obdržel rozhodnutí o koncesi). Soud dodává, že ani v podané žalobě, či na ústním jednání žalobce svoje majetkové poměry nedoložil. Jak již soud naznačil výše, pro věc není rozhodující, jaké byly průměrné majetkové příjmy v segmentu řidičů osobních a malých automobilů, rozhodující by byly poměry přímo žalobce. Žalovaný v souladu s judikaturou odhadl, zda by uložena sankce byla likvidační, chtěl-li žalobce tuto úvahu vyvrátit, měl doložit své majetkové poměry, nikoliv pouze průměrné příjmy.
36. Soud se neztotožnil ani s další námitkou žalobce, že důvodem pro snížení pokuty měla být tvrzená nepřiměřená délka řízení (celkem 17 měsíců). Je pravdou, že správní řád ve svém § 71 odst. 3 stanovuje lhůty pro vydání rozhodnutí, ovšem je nutné zdůraznit, že se jedná pouze o lhůty pořádkové, jejichž nedodržením není dotčeno žádné hmotné právo účastníka řízení. Ze stejného důvodu překročení lhůt a priori nemůže vést ke zmírnění sankce, která

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

je stanovena s ohledem na okolnosti a závažnost konkrétního případu. V každém případě snížení sankce jako zvláštní způsob náhrady újmy za nepřiměřenou délku řízení není povinností orgánů veřejné moci, ale pouze možností (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 10 As 338/2021-56, ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 374/2020-35). To nakonec vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ohledně trestněprávních postihů, na které poukazuje žalobce v žalobě (sp. zn. 30 Cdo 3300/2013). Skutečnost, že správní orgán nevydává rozhodnutí ve lhůtě předvídané § 71 odst. 3 správního řádu, sice nelze označit za správný postup, bez dalšího však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. Z žalobních námitek ani ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce proti nečinnosti žalovaného brojil prostředky, které mu zákon dává. Žalobce ani v průběhu tohoto řízení neuvedl, jak konkrétně se neúměrná délka řízení, resp. průtahy, projeví na zákonnosti přijatých správních rozhodnutí. Samotná délka správního řízení, bez konkrétní žalobcovy námitek, jak se délka řízení negativně projevila na jeho právech, nezakládá důvod ke zmírnění uložené výše trestu (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 374/2020 - 35 či ze dne 15. 2. 2023, č. j. 10 As 208/2000-76). K náhradě újmy za nepřiměřenou délku řízení jsou primárně určeny jiné nástroje nápravy (viz zákon č. 82/1998 Sb.).

37. Městský soud dodává, že ani neshledal, že by napadeným rozhodnutím mělo být porušeno právo žalobce na spravedlivý proces podle čl. 6 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce kromě obecných odkazů tuto svou námitku nijak nekonkretizuje. Soud v každém případě dodává, že čl. 6 Úmluvy se na rozhodování před správními orgány vztahuje pouze velmi omezeně. Jeho garance se plně uplatňují až na řízení před soudem. Podle čl. 6 Úmluvy totiž každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem.

III. D Moderace pokuty

38. Konečně soud posoudil návrh žalobce, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.
39. Jak již bylo uvedeno výše, žalobci byla uložena pokuta, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, podle soudu je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel a zejména není zjevně nepřiměřená. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19.04.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.